

Arrest

nr. 267 562 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die *loco* advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Fars te zijn. U bent geboren te Teheran op (...) en woonde de laatste zestien jaar voor uw definitief vertrek uit Iran in Karaj. U hebt uw dienstplicht gedaan en vanaf 1390 (= 2011) baatte u samen met uw broer Majid een eetkraam van uw vader uit in het Chitgarpark in Teheran. Op 11/07/1393 (= 3 oktober 2014) bent u in Bakhtaran gehuwd met N. (...) Maryam. U heeft geen kinderen. Uw beide ouders verblijven in Karaj, uw vier broers in Teheran. Na uw legerdienst, rond uw 25e of 26e, hebt u de islam afgezworen. Vanaf uw pubertijd was u een praktiserend moslim maar u kwam tot het besef dat u geen flauw benul had van de dingen die u aan het doen was. U dacht hierover na en kwam erachter dat u volledig mis was. U was de islam beu geraakt. Hoewel u wist dat er een god was, kon u in de islam geen contact meer krijgen.

In de vijfde of zes maand van het Perzische jaar 1396 (hetgeen overeenkomt met augustus of september 2017) kwam u in contact met het christendom via Vahid. Hij was een dagelijkse, vaste klant aan uw kraam in het Chitgarpark met wie u in de loop der jaren goed bevriend raakte. Hij was in uw ogen de perfecte mens: vergevingsgezind, lief en vrijgevig. Naarmate jullie vriendschap groeide, begonnen jullie elkaar geheimen te vertellen en naar aanleiding van het litteken op zijn pols vertelde Vahid u over zijn bekering tot het christendom. Hij nodigde u ook uit en gaf u notities en films over het christendom om te lezen en bekijken.

U bekeek de films en las de notities en ongeveer vijf à zes maanden later raakte u ook geïnteresseerd in het christendom. In de eerste maand van het Perzische jaar 1397 (hetgeen overeenkomt met maart-april 2018) hebt u zich daadwerkelijk bekeerd tot het protestantisme. In het christendom hebt u de levende god gevonden, iets dat nergens anders te vinden is. U vond de liefde, hoop en rust interessant en hebt geleerd hoe u een goed mens moet zijn. Vanaf dan ging u ook wekelijks samen met negen anderen naar de huiskerk van pastoor Yunes waar u tevens bent gedoopt op 09/09/1397 (hetgeen overeenkomt met 30 november 2018). Uw ouders, uw broer Majid en uw vrouw waren op de hoogte van uw bekering. Zij zagen uw verandering en waren blij.

Op 11/05/1398 (hetgeen overeenkomt met 2 augustus 2019) hebt u nog een huiskerkviering bijgewoond. Daags nadien werd u gecontacteerd door Samané, de vrouw van Aghil en tevens lid van uw huiskerk. Zij had van de vrouw van voorganger Yunes vernomen dat de overheidsdiensten bij hen geweest waren. Ze raadde u aan te vluchten. U hebt uw gsm uitgezet en bent samen met uw vrouw gedurende een drietal maanden, van de zesde tot de negende maand 1397, ondergedoken in de boomgaard van de oom van uw vrouw waarna u via uw broer Majid bij een smokkelaar terecht kwam die voor u een visum regelde.

Op 18/8/1398 (hetgeen overeenkomt met 9 november 2019) hebt u Iran legaal verlaten met uw paspoort en een visum voor België. Uw vrouw kon niet meegaan omdat de smokkelaar voor haar geen visum kon regelen en is in Iran gebleven. Uw reisdoel was Toronto in Canada waar een neef en nicht van uw vrouw wonen maar de smokkelaar heeft uw paspoort in Brussel ingehouden en u in de steek gelaten.

Op 22 november 2019 hebt u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u gedood te zullen worden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering.

Nadat u het land verlaten hebt, zijn de autoriteiten nog tweemaal langs geweest bij uw ouders op zoek naar u. Ze hebben uw bijbel en enkele christelijke documenten in beslag genomen en uw vrouw werd opgeroepen zich te melden doch is hier niet op ingegaan.

In België bent u eenmaal naar de viering van de Iraanse gemeenschap in Brussel geweest en hebt u zich vervolgens aangesloten bij een Iraanse christelijke geloofsgemeenschap in Turnhout. U gaat er wekelijks naar de viering en volgt Bijbelstudie, al dan niet online vanwege de corona-pandemie.

In België onderhoudt u tevens een openbaar facebookprofiel onder uw eigen naam waarop u christelijke boodschappen post. U onderhoudt eveneens een niet openbaar Instagram account onder de profielnaam mojtaba.b.sh waarop u geen christelijke boodschappen post maar dat u gebruikt voor privé zaken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Iraans geboorteboekje of Shenanameh, uw Iraanse identiteitskaart en uw Iraans rijbewijs voor. U legt tevens twee brieven van uw kerkgemeenschap in België voor waarin de voorganger Beroes M. (...) verklaart dat u sinds december 2019 wekelijks deelneemt aan de bijeenkomsten van de Iraanse kerk in Turnhout. Per email maakt u zeventien printscreens over van berichten in de WhatsApp-groep van de Kerk in Turnhout waarin een link van een zoom-meeting verstuurd wordt naar de leden van die groep. U maakt tevens zeven printscreens over van gesprekken in de WhatsApp-groep van de kerk in Turnhout en drie printscreens van WhatsApp-gesprekken tussen uzelf en Beroes d.d. 15 april 2020, 22 april 2020 en 15 en 20 mei 2020. U legt tevens 3 screenshots van de ledenlijst van de WhatsApp-groep en 2 screenshots van zoomsessie waaraan u deelnam voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er namelijk niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de

zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest voor uw leven omwille van uw bekering (vragenlijst CGVS bij DVZ, d.d. 14 februari 2020, punt 3.4). Uw bloed mag als ketter vergoten worden en u zal in Iran geen mogelijkheid hebben om uw nieuwe geloof te beleven (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 juli 2020, CGVS I, p. 18).

Voor wat betreft uw bekering verklaart u dat u met het christendom in contact kwam via uw goede vriend Vahid S. (...) die u in 1396 vertelde over zijn eigen bekering en u notities en films over Jezus Christus gaf (CGVS I, p. 7 & p. 8). Na enkele maanden deze gelezen en bekeken te hebben, hebt u zich ook bekeerd in de eerste maand van 1397 (CGVS I, p. 7). Door Vahid werd u meegenomen naar zijn huiskerk onder leiding van pastoor Yunes waar u vanaf dan wekelijks naartoe ging en u bent er tevens gedoopt op 09/09/1397 (CGVS I, p. 13).

Waar u voorhoudt dat u tot het christendom gekomen bent omdat Vahid voor u een voorbeeld was, hij u zijn levensverhaal vertelde en u voorstelde om ook de weg van het christendom in te gaan (CGVS I, p. 9) alsook dat hij u meenam naar de huiskerk en u op de hoogte hield van de plaats en het tijdstip van de vieringen (CGVS I, p. 14), kan aangenomen worden dat de rol die uw vriendschap met Vahid heeft gespeeld in uw bekering moeilijk te overschatten is. Het is dan ook frappant dat er incoherenties opduiken in uw verklaringen over hoelang u Vahid reeds kende vooraleer hij u in contact bracht met het christendom in het jaar 1396. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij u medio 1396 over zijn bekering vertelde en dat u hem al ongeveer twee jaar kende, wat rond 1394 moet zijn dus (CGVS I, p. 9) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS stelt dat u Vahid (i) reeds van vroeger kende maar ook (ii) dat de vriendschap ontstond toen u in het kraampje begon en Vahid dagelijks kwam (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 maart 2021, CGVS II, p. 16) hetgeen in 1390 was (CGVS II, p. 4). Aangezien de verschillende fases in uw bekeringsproces terug te brengen zijn tot Vahid en uw vriendschapsband met hem – u spreekt over een band als twee broers waardoor hij u volkomen vertrouwde (CGVS I, p. 9) – is deze vriendschap geen onbelangrijk detail en kan verwacht worden dat u hierover eenduidige verklaringen aflegt. De vaststelling dat u niet coherent bent in uw verklaringen hieromtrent plaatst reeds enig vraagteken bij uw voorgehouden vriendschapsband met Vahid en bijgevolg ook bij uw daaruit voortgekomen bekering.

Hoe dan ook, zelfs indien nog wordt aangenomen dat u een dermate sterke vertrouwensband zou hebben opgebouwd met een klant, die u vervolgens zou hebben toevertrouwd dat hij bekeerd was en ook u op het pad van het christendom zette, dan nog kan u niet overtuigen in uw verklaringen als zou u een oprechte bekering hebben doorgemaakt in Iran. Van iemand die beweert zich te hebben bekeerd, kan immers worden verwacht dat hij of zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is gebeurd en wat de persoonlijke betekenis van de bekering inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, gezien een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft. Er dient evenwel vastgesteld dat u voor wat betreft de reden waarom en de wijze waarop uw bekering heeft plaatsgevonden niet verder komt dan clichématige algemeenheden.

Gevraagd wat u interessant vond in het christendom, stelt u dat u de levende god gevonden hebt, iets dat nergens anders te vinden is en dat u ook geleerd hebt hoe u een goed mens moet zijn (CGVS I, p. 11). Gevraagd wat u in het begin zo interessant vond in het christendom, stelt u dat dit hoop, liefde en rust is (CGVS I, p. 11). Nogmaals gevraagd wat u zo interessant vond dat het u prikkelde, stelt u dat de rust die u in het christendom vond, u interesseerde omdat u besepte dat uw vriend Vahid erg rustig en vergevingsgezind was en u ook zo wilde worden (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd met de stelling daarop dat Vahid misschien gewoon een rustig persoon was, verklaart u echter dat zijn uiterlijk en lichaamsbouw niet de indruk gaf dat hij een rustige mens was (CGVS I, p. 9). Het is merkwaardig dat u hierop niet diepgaander antwoord weet te formuleren en geen duiding kunt scheppen bij de effectieve gedragsverandering van Vahid, toch de persoon die u bekeerde en dus aan de hand van zijn veranderde levenswandel u heeft overtuigd zich ook te bekeren.

Gevraagd op welk punt u zich wilde bekeren, stelt u dat iemand met zoveel haat, woede en negatieve eigenschappen door een godsdienst helemaal kan veranderen. U wilde dit aanvaarden en veranderen in positieve zin hetgeen u door het christendom bereikte (CGVS I, p. 12). Gevraagd wat u dan 'triggerde', stelt u opnieuw dat u de levende god gevonden hebt, dat u besepte dat uw karakter niet met de islam overeenkwam maar dat u door hetgeen u tijdens het lezen van christelijke notities in het christendom vond, tot de conclusie kwam dat u God gevonden had en dat u gemakkelijk in contact kon komen (CGVS I, p. 12). Gevraagd wat in die notities u dit deed concluderen, stelt u dat u door in de evangeliën over het leven van Jezus te lezen u met God in contact kon komen en u besepte dat dit de juiste godsdienst was (CGVS I, p. 12). Gevraagd waarom dit zo was, stelt u dat u zich vanbinnen voelde

veranderen, dat u beïnvloed was, en bijzonder gevoel dat u niet kende en dat u moeilijk onder woorden kan brengen behalve dat het u rust, veiligheid en hoop gaf (CGVS I, p. 12). Het louter op uzelf projecteren van dergelijke algemene en vage begrippen als zou u liefde, rust, hoop, de levende god en contact met God gevonden hebben, dat 'iets' veranderde in u, kan niet overtuigen. U slaagt er immers niet in om deze begrippen enigszins de concretiseren. Wanneer u gevraagd werd waarom u nood had aan deze christelijke rust, liefde en veiligheid antwoordt u eerst en vooral dat deze concepten ook in andere religies terug te vinden zijn, maar dat de rust die het christendom belooft er net is doordat God zich in een menselijk lichaam heeft gevoegd bij ons op aarde en die heel veel heeft geleden en heeft opgeofferd zodat wij de rust, compassie en geborgenheid kunnen vinden (CGVS II, p. 18-19). Omdat u geen persoonlijk antwoord gaf waarom u hier nood aan had, werd de vraag daarom geherformuleerd en werd er u opnieuw gevraagd waarom u, als islamitisch opgevoede man doch die niet meer in deze religie geloofde, toch open stond voor religieuze christelijke opvattingen, waarna u slechts antwoordt dat u de islam hebt afgezworen, niet waarom u openstond voor het christendom (CGVS II, p. 19).

Op basis van bovenstaande dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uiteen te zetten wat uw persoonlijk reden was om zich te bekeren tot het christendom ondanks dat er u hier meer dan voldoende mogelijkheden toe werden geboden. U was vanaf uw pubertijd tot uw 25e of 26e levensjaar een praktiserend moslim, dit omdat u in een religieus land, met een religieus systeem en in een religieuze familie bent opgegroeid waarbij u blindelings deed wat van u verwacht werd opdat uw ouders trots zouden zijn op u (CGVS I, p. 8). Bovendien had u die religie afgezworen. U was de islam beu geraakt, deed niets meer en hoewel u naar eigen zeggen niet meer geloofde, wist u wel dat er een God was, maar contact was niet meer mogelijk (CGVS I, p. 12). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u als voormalige praktiserend moslim plotsklaps tot het inzicht zou komen dat u enkel via het christendom in de mogelijkheid zou zijn om een – in uw ogen - even perfecte mens als Vahid te zijn, te meer daar u, zoals eerder aangehaald, schijnbaar niet wist hoe hij zich vroeger gedroeg (CGVS I, p. 9 en p. 12). Ervan uitgaande dat een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom, zeker als men zoals u gedurende zeer geruime tijd de islam actief heeft gepraktiseerd (CGVS I, p. 7 & CGVS II, p. 19), een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarbij men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan, is het hoogst opmerkelijk vast te stellen dat u nogal oppervlakkig en zelfs ontwijkend antwoordt.

Voorts beweert u dat u van Vahid notities en films over het leven van Jezus Christus kreeg om zo tot een betere beslissing te komen (CGVS I, p. 4), alsook dat u in het kader van uw interesse foto's van Jezus Christus afdruckte omdat u ze mooi vond en u ze in uw kamer ophing omdat ze u positieve energie gaven. Wanneer u echter werd gevraagd waar u de foto's van Jezus gehaald had, stelt u dat u deze online vond. Gevraagd op welke website, stelt u dat u wat googelde en Perzische woorden intikte en als u op een website met een mooie foto kwam, drukte u die af. U blijkt echter niet in staat concreet een website mee te delen (CGVS I, p. 4). Nochtans kan men van u verwachten dat u kan aangeven welke christelijke website u in Iran bezocht, gezien zeker mag worden aangenomen dat u, die zich begon te interesseren in het christendom, zou hebben doorgeklikt op die websites om zo informatie te vergaren. Uw vage antwoorden op concrete vragen missen bijgevolg een doorleefdheid die verwacht kan worden van iemand die een nieuwe religie ontdekt en werpen opnieuw de nodige vragen op bij de oprechtheid van uw beweerde nieuwe geloofspraktijk.

Ook merkwaardig is de reactie van uw echtgenote op uw bekering. Hoewel ze zelf niet echt religieus en gelovig was, kwam ze vanzelfsprekend wel uit een islamitische familie (CGVS I, p. 8). Op de vraag hoe zij dan reageerde op uw bekering, haalt u aan dat ze doorhad dat er iets aan de hand was omdat jullie samen films keken en ze u zag lezen en notities maken. Ze wist aldus dat u zoiets van plan was (CGVS I, p. 8). Nogmaals tot tweemaal toe hierop doorgevraagd komt u niet verder dan dat ze blij was dat u veranderd was en van mening was dat u recht had om zelf te kiezen (CGVS I, p. 8). In de Iraanse context waarin het toch geen evidentie is om als bekeerde door het leven te gaan, en aldus ook niet als gezinslid van iemand die bekeerd is, is het verwonderlijk dat u niet meer bijkomende informatie kunt geven over de reactie van uw echtgenote op uw bekering, te meer daar haar familie toch moslims waren. Verwacht mag worden dat dit ook voor uw echtgenote een intens en ingrijpend proces moet zijn geweest, waardoor mag worden aangenomen dat u meer kan verklaren dan de zeer rudimentaire en algemene bewoording dat ze blij was met uw gedragsverandering.

Bovenstaande vaststellingen plaatsen een ernstig voorbehoud bij uw voorgehouden bekering tot het christendom in Iran. De geloofwaardigheid van uw beweerde bekering wordt echter verder onderuit gehaald door de weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt betreffende uw geloofspraktijk in de huiskerk en het feit dat u hierdoor in het vizier van de autoriteiten zou gekomen zijn.

Vooreerst staat uw veel snellere doop in schril contrast met het uiterst langzame proces dat Vahid klaarblijkelijk doormaakte. Volgens de door u geschetste tijdsindicaties was Vahid reeds twee jaar christen vooraleer u hem leerde kennen en werd hij gedoopt in 1394 of 1395 (CGVS I, p. 13). Aangezien u eerder aanhaalde dat u Vahid rond 1394 leerde kennen, moet hij zich dus twee jaar voordien bekeerd

hebben tot het christendom. Het roept dan ook vraagtekens op dat Vahid zich pas na twee of drie jaar, in 1394 of 1395, zou hebben laten dopen, terwijl u zelf aangeeft pas de eerste maand van 1397 christen te zijn geworden en u zich reeds negen maand later liet dopen binnen dezelfde kerk en door dezelfde persoon die Vahid had gedoopt (CGVS I, p. 7, 13, 18). Bovendien haalt u aan dat u zelfs een tijdje moest wachten omdat er net twee anderen gedoopt waren (CGVS I, p. 18).

Voorts verklaart u dat u sinds de eerste maand van 1397 bekeerd bent en sindsdien wekelijks een huiskerkviering bijwoonde. Deze huiskerkvieringen vonden volgens u plaats bij de priester Yunes, bij uw vriend Vahid of bij een bevriend koppel (CGVS I, p. 14). De voorzorgsmaatregelen die u hierbij in acht nam staan evenwel niet in verhouding tot uw voorgehouden vrees en het risico op ontdekking. Gevraagd welke voorzorgsmaatregelen er steeds genomen werden als u naar de kerk ging, antwoordt u slechts dat er niet veel speciale regels strikt gevolgd dienden te worden (CGVS I, p. 15) hetgeen gezien de Iraanse context, opmerkelijk is. Gevraagd welke regels wel gevolgd dienden te worden, verklaart u dat telefoonnummers niet uitgewisseld mochten worden, dat de contacten in codetaal verliepen - u werd nooit persoonlijk in kennis gesteld, maar vernam u via Vahid waar en wanneer de huiskerkvieringen plaatsvonden (CGVS I, p. 14) -, dat u met niemand over de kerk en het geloof mocht praten en dat er geen foto's in de kerk mochten genomen worden (CGVS I, p. 15). Een andere veiligheidsmaatregel was dat jullie niet te veel informatie over elkaar mochten weten of te nauwe contacten mochten onderhouden (CGVS I, p. 14). Het is echter frappant dat één van de regels van de huiskerk was dat u niet te nauwe contacten mocht onderhouden met de overige leden van de huiskerk, terwijl u – die als laatste aansloot bij de huiskerk (CGVS I, p. 14) - samen met uw vrouw, die nota bene niet bekeerd was en niet tot de huiskerk behoorde, wel een nauwe vriendschap zou hebben opgebouwd met Aghil en zijn vrouw Samane (CGVS II, p. 17), twee overige leden van de huiskerk die u via die weg hebt leren kennen (CGVS I, p. 14). In dezelfde lijn blijkt dat een veiligheidsmaatregel erin bestond dat u met niemand over de huiskerk en het geloof mocht spreken. Toch vond u het blijkbaar opportuun om uw broer Majid in te lichten, niet enkel over uw eigen bekering maar ook over deze van Vahid (CGVS II, p. 16) terwijl Vahid zelf blijkbaar onvoldoende vertrouwen had in Majid om hem dit mee te delen (CGVS II, p. 16). Uw gedrag als lid van een huiskerk in Iran is dan ook weinig aannemelijk aangezien het allesbehalve in overeenstemming te brengen is met de overigens in aantal beperkte veiligheidsmaatregelen die in uw huiskerk genomen werden. Dit ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw deelnames aan de huiskerk.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, komt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met de autoriteiten omwille van uw bekering op losse schroeven te staan. Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoren op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Zo is het vooreerst bijzonder frappant dat u beslist uw land te ontvluchten nadat u drie maanden bent ondergedoken terwijl u op dat moment hoegenaamd niet wist of en hoe u in het vizier gekomen bent van de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 17). Het enige dat u werd meegedeeld door Samane, dat u drie maanden deed onderduiken en dat u uiteindelijk deed vluchten, was de melding dat ze door Sjahin was gecontacteerd met de mededeling dat er een paar agenten aan hun woning waren geweest (CGVS I, p. 15, p. 16). Het is bijzonder merkwaardig dat u telefonisch in kennis zou zijn gesteld door Samane aangezien net één van de weinige voorzorgsmaatregelen in de huiskerk eruit bestond dat telefoonnummers niet mochten worden uitgewisseld en dat er telefonisch niet of enkel in codetaal mocht worden gesproken (CGVS I, p. 15) hetgeen erop wijst dat de leden van de huiskerk zich bewust waren van het risico dat hun communicatie zou worden afgeluisterd. Het is bijgevolg allesbehalve aannemelijk dat de vrouw van pastoor Yunes telefonisch de deelnemers van de huiskerk zou hebben ingelicht van de problemen die haar man Yunes zou hebben gekend. Even onaannemelijk is de vaststelling dat jullie blijkbaar geen codetaal hadden afgesproken om elkaar te verwittigen indien jullie huiskerk bij de autoriteiten in het vizier zou zijn gekomen, aangezien Samane het voorval zonder omwegen aan u door telefoneerde.

Hoe dan ook had u geen idee wat er die dag juist gebeurd is bij Yunes en Sjahin (CGVS I, p. 16), wist u niet welke agenten of overheidsdienst er bij Yunes aan de deur was geweest (CGVS I, p. 16) en had u geen idee of Yunes werd opgepakt noch of één van de andere leden werd opgepakt (CGVS II, p. 18). Dat Samane op het moment van het telefonisch bericht volgens u zo in de war en bezorgd was dat ze niets meer kon vertellen (CGVS I, p. 16), dat u direct uw GSM hebt afgezet (CGVS I, p. 15) en dat u zelf zodanig bang was dat u niet meer aan het incident maar enkel aan uzelf dacht (CGVS I, p. 16) kunnen niet overtuigen ter verklaring waarom u zonder meer besluit het land te ontvluchten temeer u uw vrouw diende achter te laten (CGVS II, p. 8). In de drie maanden voorafgaand aan uw vlucht stond u immers in

contact met uw broer Majid (CGVS I, p. 16) en Majid kende Vahid (CGVS II, p. 16). Bovendien kende u het adres van zowel Vahid als van pastoor Yunes en zijn vrouw Sjahin (CGVS I, p. 14) alsook van uw medegelovigen Aghil en zijn vrouw Samane (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 17). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u geen enkele poging hebt ondernomen om meer informatie te bekomen betreffende de voorgehouden problemen vooraleer u besluit het land te ontvluchten en uw vrouw achter te laten aangezien Yunes, Vahid, Aghil en de overige huiskerkleden in dezelfde preciaire situatie als u vertoefden en u geenszins genoodzaakt was er zomaar vanuit te gaan dat ze zouden zijn opgepakt.

Dat de Iraanse autoriteiten een maand na uw vertrek alsnog een huiszoeking gedaan hebben waarbij ze een bijbel en de christelijke notities hebben aangetroffen, is evenmin aannemelijk. Zo is moeilijk in te zien waarom de autoriteiten gedurende de drie maanden dat u in Iran bent, geen enkele actie hebben ondernomen tegen u (CGVS I, p. 16), om vervolgens, een maand na uw vertrek toch tot bij uw ouders langsgaan (CGVS I, p. 5). Dat u verklaart met niemand in contact te staan en dus onwetend was over een incident maar wel vermoedde dat er iets gebeurd was, is een slechts een blote bewering (CGVS I, p. 17). Indien de autoriteiten in die drie maanden daadwerkelijk enige actie ondernomen zouden hebben naar u, zou u hier simpelweg door uw broer van in kennis gesteld kunnen worden.

Nog frappanter is de vaststelling dat u, hoewel u direct onderdook en uw vlucht uit Iran liet regelen door uw broer Majid omdat u voor martelingen en uw leven vreesde, alsnog een bijbel en de notities bij uw ouders achterliet of onderbracht (CGVS II, p. 6). Indien u daadwerkelijk gedurende drie maanden ondergedoken bent in een boomgaard en hierna uw land ontvluchtte omdat u voor uw leven vreesde naar aanleiding van uw bekering, kan redelijkerwijze minstens van u worden verwacht dat u zich de bedenking maakte om alle belastende materiaal inzake uw bekering te verwijderen, zodoende het risico op vervolging voor u maar ook uw naasten tot een minimum te herleiden. Uw bewering dat net die bijbel door de overheid tijdens een huiszoeking gevonden werd, hetgeen dan de bevestiging zou zijn dat u hierdoor ook in het vizier bent van de overheid, is bijgevolg onaannemelijk. Bijgevolg hebt u geenszins aangetoond in het vizier te zijn van de Iraanse autoriteiten. Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat het evenzeer allesbehalve aannemelijk is dat uw vrouw door de Ettelaat werd opgeroepen doch hier simpelweg niet op ingegaan is (CGVS I, p. 5), hetgeen zonder enige consequentie gebleven is. Mochten de Iraanse overheden daadwerkelijk naar u op zoek zijn geweest waarbij ze het noodzakelijk hebben geacht tot tweemaal toe een zoeking te verrichten bij uw ouders waarbij uw vrouw werd opgeroepen voor ondervraging, dan kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat ze de duidelijke weigering van uw vrouw niet zomaar blauwblauw zouden laten. Dat dit geen probleem oplevert, verklaart u door te stellen dat uw vrouw niet meer in uw eigen huis woonde, niet meer bij uw ouders durfde te komen en sindsdien bij haar zussen of tante verbleef. Dit kan echter niet als een afdoende verklaring aanzien worden. Zo verklaart u immers tijdens uw tweede onderhoud in eerste instantie dat uw vrouw nog steeds meestal bij uw ouders verblijft (CGVS II, p. 6), vervolgens, wanneer u gevraagd wordt of ze na uw vertrek bij uw ouders is blijven wonen, dat ze momenteel hoofdzakelijk bij haar tante woont maar dat ze wel naar uw ouders gaat wanneer deze haar hulp nodig hebben (CGVS II, p. 6) en wanneer u geconfronteerd wordt met de onduidelijkheid betreffende de huidige verblijfplaats van uw vrouw, dat ze tot heel recent nog bij uw ouders woonde (CGVS II, p. 7) en dat ze er niet meer zo vaak komt al voorheen (CGVS II, p. 7). Door uw weinig aannemelijk en bovendien incoherente verklaringen betreffende de verblijfplaats(en) van uw vrouw wordt de geloofwaardigheid van uw problemen na uw vlucht verder onderuit gehaald.

Tot slot wordt vastgesteld dat u legaal uit Iran bent vertrokken met uw eigen paspoort en een Schengenvisum vanop de Iman Khomeini luchthaven hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Iranese autoriteiten eveneens ondergraaft. Zo is het vooreerst moeilijk in te zien waarom u precies een smokkelaar nodig had om een visum te verkrijgen – u antwoordt evenmin concreet op deze vraag wanneer u hier tot tweemaal toe naar gevraagd wordt en geeft slechts aan dat het de enige optie was om snel weg te geraken (CGVS II, p. 8) – aangezien het een geldig visum op uw naam betreft dat werd afgeleverd door de Belgische overheden waarbij geenszins de Iraanse autoriteiten betrokken zijn. Anderzijds valt evenmin in te zien waarom u het uiterst grote risico neemt om het land te ontvluchten via de luchthaven en onder uw eigen naam. Immers, indien u daadwerkelijk overtuigd was dat u in het vizier was van de Iraanse autoriteiten en u vreesde voor uw leven, is het moeilijk in te zien dat u zonder meer uw leven in handen legt van een smokkelaar die u niet kent en u niet op de hoogte was welk visum u precies gekregen had (CGVS II, p. 8). Uw verklaring dat u door een smokkelaar of één van zijn collega's – merkwaardig dat u in het midden laat wie precies – begeleid werd tot aan het vliegtuig (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 8), overtuigt in deze niet. Hiernaar gevraagd stelt u dat het de enige optie was om snel weg te geraken (CGVS II, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat een (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt, quasi onmogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Behalve dat u met een geldig visum bent vertrokken - uit het administratief dossier blijkt dat u over een geldig, door de Belgische overheid op 18/10/2019 afgeleverd, visum type C, kort verblijf geldig van 9/11/2019 tot

02/12/2019 beschikte-, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen verder ondergraven doordat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende de omstandigheden van uw vertrek. In de kantlijn kunnen ook vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende het ontvreemden van uw paspoort door een smokkelaar in Brussel. Hoewel u voorhoudt dat uw initiële bestemming Canada was doch dat uw smokkelaar u in België heeft achtergelaten (CGVS I, p. 10), dient vooreerst te worden opgemerkt dat het volstrekt onduidelijk is op welke manier een Afghaanse smokkelaar in België het zou geregeld krijgen om u met uw geldig Iraanse paspoort en een visum voor België, te laten verder reizen naar Canada. Vreemd genoeg heeft ook u hier geen idee van. U haalt aan ernaar te hebben gevraagd, maar ze zouden u dit niet hebben verteld (CGVS II, p. 9). Indien u echter zou verder moeten reizen hebben, diende u weliswaar in uw bezit te zijn van uw paspoort, om de douanes probleemloos te passeren. Indien de smokkelaar u bewust zou hebben achtergelaten in België, kan niet verstaan worden waarom hij uw eigen paspoort zou hebben willen vernietigen. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Uw verklaringen als zou u, eens in België, uw paspoort zonder enige uitleg aan onbekenden hebben afgegeven, met als enige verantwoording dat u compleet afhankelijk was van de smokkelaar en geen andere keuze had, missen zoals eerder aangehaald redelijkheid. Het paspoort stond op uw eigen naam en bevatte een visum voor België. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat het weinig geloofwaardig is dat een smokkelaar in Brussel uw paspoort ontvreemd heeft waardoor het vermoeden rijst dat u moedwillig uw paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties, terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig achterhouden van documenten strookt daarom niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, achterhoudt. Het gegeven dat u doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde voortgezette (beperkte) geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. U verklaart in België aangesloten te zijn bij de Iraanse kerk in Turnhout en legt hieromtrent een aanbevelingsbrief alsook printscreens betreffende uw activiteiten voor. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw motivatie om in België naar een kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat. Voor wat betreft uw geloofspraktijk in België legt u weliswaar een aanbevelingsbrief voor, ondertekend door Beroes M. (...), voorganger in de Iraanse kerk in Turnhout, waarin de man stelt dat u sinds december 2019 wekelijks deelneemt aan de bijeenkomsten in de Iraanse kerk. Voorts maakt u tevens screenshots over waaruit blijkt dat u lid bent van de WhatsApp-groep van de kerk in Turnhout alsook dat u deelgenomen hebt aan een zoomsessie. Aan dergelijke documenten kan evenwel maar bewijswaarde worden toegekend indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Bovendien dateert de aanbevelingsbrief van 29 juni 2020, ongeveer een week voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, waardoor het gesolliciteerd karakter van de brief geenszins uitgesloten kan worden. Daarnaast blijkt u over enig inzicht en kennis te beschikken betreffende het christendom (CGVS I, p. & CGVS II, p. 13-14-15), doch deze kennis kan door loutere studie verworven zijn. In het licht van al het voorgaande kan enkel vastgesteld worden dat u zich heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Enkel hieruit kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden geconcludeerd dat u weliswaar enige kennis hebt van het christendom en dat u in België ook toenadering gezocht hebt tot de Iraanse kerk in Turnhout maar ook niet meer dan dat.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 3 juni 2020, dus nadat u in België toegekomen bent zoals u

zelf ook aangeeft (CGVS I, p. 6). Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien wijst niets erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uzelf acht de kans vrij groot omdat de overheid over het algemeen de sociale media in de gaten houden en op de hoogte is van wat er zich afspeelt en wie er actief is (CGVS II, p. 15). U hebt echter geen concrete aanwijzingen om deze bewering te staven (CGVS II, p. 15) en uit uw religieus geladen facebookprofiel op zich kan bovendien niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt namelijk dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gezien uw ongeloofwaardige bekering, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Voor wat betreft uw Instagramaccount kan opgemerkt worden dat dit een privé-account is waarbij uw profiel niet onder uw eigen naam vermeld staat en waar u naar eigen zeggen enkel van gebruik maakt voor privéaangelegenheden (CGVS II, p.15).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève bestaat of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, zijn aan het administratief dossier gevoegd.

Bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd rekening gehouden met de opmerkingen die respectievelijk op 13 juli 2020 en op 22 maart 2021 per email werden overgemaakt.

De overige documenten die u in het kader van u verzoek om internationale bescherming voorlegt wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw Iraanse identiteitskaart (Melli-kaart), geboorteboekje (shenansnameh) en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

“1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht.”

Verzoeker gaat vervolgens, in een eerste middelonderdeel, in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten over de aanvang van zijn vriendschap met Vahid, betoogt verzoeker in dit kader:

“Dat verzoeker hierna kan aantonen dat het Commissariaat-Generaal de woorden van verzoeker volledig verdraaide en dat hij hierover geenszins tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij in het jaar 1396 het christendom heeft leren kennen. Vanaf 1397 is hij naar de huiskerk beginnen gaan en in de negende maand van 1397 is hij gedoopt geweest.

Vahid en verzoeker waren al enige tijd vrienden, zij kenden elkaar van in de buurt, zoals verzoeker ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat zij elkaar al kenden van in de buurt, omdat ze samen daar woonden, maar dat toen verzoeker in 1390 een kraampje opende en Vahid hier dagelijks langskwam, zo de vriendschap is ontstaan.

Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen:

(...)

Verzoeker wenst aldus te benadrukken dat zij elkaar van ziens wel kenden omdat ze in dezelfde wijk woonden, maar doordat verzoeker in 1390 een kraampje opende in het park en Vahid hier dagelijks naartoe kwam, zij zo elkaar beter en beter leerden kennen, tot er een hechte vriendschap ontstond!

Een hechte vriendschap is, net als een bekering, niet iets dat op enkele dagen wordt opgebouwd! Verzoeker en Vahid waren al lang kennissen, maar pas sinds 1394 spreekt men echt van een hechte vriendschap!

Verzoeker vraagt zich dan ook terecht af welke verklaringen er hier tegenstrijdig zouden zijn?

Uit de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk hoe verzoeker en Vahid elkaar leerden kennen en hoe zij, van in het begin kennissen uit de dezelfde wijk, tot hechte vrienden zijn geworden!

Dat het Commissariaat- Generaal zich niet redelijk opstelt in de bestreden beslissing door de algemene geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen, gebaseerd op verklaringen die echter geenszins tegenstrijdig blijken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!"

Verzoeker geeft voorts aan ernstig gegriefd te zijn door de motivering waarin gesteld wordt dat hij zijn redenen om zich te bekeren niet op een gedegen wijze kon uiteenzetten. Hij voert aan:

"Het Commissariaat- Generaal motiveert dat verzoeker niet verder kwam tijdens zijn persoonlijk onderhoud dan te verwijzen naar 'de levende God' en dat het de rust die het christendom uitstraalde, de reden was waarom hij bekeerde.

Dat dit geenszins het geval is, als men de notities van het persoonlijk onderhoud hierop naleest!

Zo verklaarde verzoekende partij wel degelijk veel meer dan de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Verzoeker is dan ook ernstig gegriefd dat het Commissariaat-Generaal verder ook motiveert dat verzoeker geen concreet voorbeeld kon aanhalen over Vahids gedragsverandering noch hierover duidelijkheid kon aantonen.

Ook hier is verzoeker ernstig gegriefd door deze bewering, gezien verzoeker dit wel degelijk heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Zo kon hij verschillende concrete anekdotes aanhalen waar het voor verzoeker duidelijk was dat Vahid veranderd was, doch nergens maakt de bestreden beslissing hier enige melding van:

(...)

Dat dit uiteraard geenszins getuigt van een zorgvuldig onderzoek in hoofde van de tegenpartij.

Dat uit de verklaringen hierboven verzoeker wel degelijk concrete voorbeelden heeft kunnen aanhalen die voor verzoeker aantoonde dat Vahid veranderd was. Het is ook vanuit verzoekers standpunt dat hij dit verklaarde.

Het is wel heel gemakkelijk van het Commissariaat- Generaal om te motiveren dat zij verzoekers verklaringen ongeloofwaardig achten, zonder in concrete aan te tonen waarom zij dit niet geloofwaardig achten.

Verzoeker kon wel degelijk grondige en gedetailleerde verklaringen afleggen waarom hij geïnteresseerd geraakte in het christendom, zoals ook verder blijkt uit het persoonlijk onderhoud :

(...)

Verzoekende partij vraagt zich terecht af wat er verkeerd is met deze verklaringen?

Het Commissariaat- Generaal motiveert dat dit algemene vaagheden zijn en dat door deze op zichzelf te projecteren, dit niet zou getuigen van een diepere overtuiging tot het christendom.

Een bekering is uiteraard een zeer persoonlijke belevenis en hoe kan verzoeker tegenpartij hier anders van overtuigen, en te verklaren hoe hij dit heeft beleefd?

Verzoeker wenst te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd en stelt dat hij geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld.

Verzoeker heeft telkens zichzelf als voorbeeld gebruikt om te kunnen aantonen hoe hij bekeerde, doch kan uiteraard niet meer doen dan dat.

Verzoeker wenst te verklaren dat hij zich vergelijkt met het verloren schaap en dat hij geraakt werd door Jezus. Zo voelt verzoeker zich, als uitverkorene door Jezus.

Verzoekende partij kan dan ook maar enkel proberen onder woorden te brengen hoe hij zich voelt en welke impact die bekering op hem heeft gehad."

Verzoeker stelt verder weldegelijk concrete verklaringen te hebben afgelegd over de rust die het christendom voor hem betekende. Hij wijst op de verklaringen die hij aflegde bij het CGVS en stelt:

“Verzoeker vraagt zich terecht af wat meer hij diende te antwoorden?

Hij wenst te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd en nergens uit de bestreden beslissing blijkt in concrete waarom deze verklaringen als onvoldoende worden geacht te zijn.

Verzoeker kan enkel maar benadrukken dat hij de levende God heeft gevonden, een God met wie hij in zijn eigen moedertaal kan spreken.

Dat het Commissariaat- Generaal dit niet voldoende acht, zonder in concrete aan te tonen waarom, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Omtrent het aan hem verweten gebrek aan kennis inzake de websites waarop hij foto's zocht en afdruckte, betoogt verzoeker:

“Verzoeker is met stomheid geslagen dat tegenpartij zulke bewering gebruikt, enkel en alleen omdat verzoeker zich niet meer de websites zou herinneren.

Dit getuigt van weinig redelijkheid in hoofde van de verwerende partij !

Verzoeker wenst te volharden in zijn verklaringen hierover, met name dat hij de woorden 'liefde' en 'Jezus' in Google heeft ingetikt en dat hij zo foto's heeft gevonden. Hij heeft nooit specifieke websites bezocht hiervoor, dus dan kan verzoeker hier uiteraard ook geen verklaringen over afleggen!

Het Commissariaat- Generaal getuigt van weinig redelijkheid indien het van de verzoeker verwacht wordt dat hij dient te onthouden op welke websites hij foto's gevonden heeft van Jezus Christus, om dit dan ook als een determinerend element te beschouwen in het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering tot het christendom.”

Aangaande het verwijt dat hij niet kon overtuigen vanuit een diepere overtuiging te zijn bekeerd, voert verzoeker aan:

“Uit de bestreden beslissing wordt geenzins aangetoond door het Commissariaat- Generaal waarom verzoekers bekering ongeloofwaardig zou zijn.

Het Commissariaat- Generaal baseert zich enkel op het feit dat verzoeker 'snel' bekeerd zou zijn, of dat hij bepaalde websites niet heeft kunnen onthouden, of dat verzoeker niet voldoende concreet heeft geantwoord op vragen omtrent zijn interesse in het christendom.

Dit kan geenzins aanvaard worden!

Een bekering is een uiterst individuele beleving.

Verzoekende partij kan zich daarom ook niet akkoord verklaren met de motivering dat de bekering van Vahid niet zo snel gebeurde als de bekering van de verzoeker.

Nogmaals wenst verzoeker te benadrukken dat een bekering een uiterst persoonlijke ervaring is.

Iedereen bekeerd op zijn eigen tempo, waardoor het feit dat Vahid langer tijd heeft nodig gehad om te bekeren dan verzoeker, geenzins een gedegen motivering is om te besluiten dat verzoeker niet oprecht is bekeerd tot het protestantisme.

Ook hier toont tegenpartij het niet aan dat zij rekening houdt met alle verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Het Commissariaat- Generaal toont op generlei wijze aan waarom verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekers niet geloofwaardig achten.”

Verzoeker benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat hij over enige kennis over het christendom beschikt en betwist dat deze door studie zou zijn verworven.

“Zoals uit het persoonlijk onderhoud blijkt, heeft verzoekende partij wel degelijk een uitgebreide kennis van het christendom, die niet louter kan worden genegeerd met de motivering dat dit louter door studie verworven zou kunnen zijn:

(...)

Dat dit door het Commissariaat- Generaal louter als 'verworven door studie' wordt genegeerd, kan uiteraard geenzins aanvaard worden !

Zeker gezien de bestreden beslissing niet dienstig motiveert dat verzoeker niet oprecht bekeerd zou zijn (zie ook supra).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat Generaal met deze verklaringen van de verzoeker heeft rekening gehouden !

Het Commissariaat- Generaal toont niet aan dat zijn persoonlijke motivatie om te bekeren niet geloofwaardig zou zijn!

Dit getuigt niet van een individueel en grondig onderzoek!”

Verzoeker vervolgt:

“Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoekers bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden."

Verzoeker geeft vervolgens een algemene uiteenzetting, aan de hand van rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk, omtrent de wijze waarop de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming dat geschraagd is op een bekering volgens hem dient te geschieden. Hij stelt:

"Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, om aan te tonen dat verzoeker wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoeker neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;*
- Verzoeker ging naar een huiskerk in Iran ;*
- Verzoeker predikt het protestantse geloof op sociale media;*
- Verzoeker is gedoopt!*

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoekers asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoeker, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker geeft andermaal een aantal algemene, theoretische beschouwingen omtrent de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming op grond van een bekering volgens rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk dienen te worden beoordeeld en betoogt:

"Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoekers vrees heeft beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoekers bekering hij in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekers ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoeker te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

(...)

Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoeker "opportunistisch" is, en hij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe. Verzoeker heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat heeft verzoeker ook duidelijk verklaard tijdens hun persoonlijk onderhoud:

(...)

Dit wordt ook niet in twijfel getrokken door tegenpartij, wat blijkt uit de bestreden beslissing, doch echter stelt het Commissariaat- Generaal botweg dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran.

Dit is echter geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoeker zal hebben bij een terugkeer naar Iran.

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op zijn sociale media, waarmee hij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Een schending van de onderzoeksplicht dringt zich op!

Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer:

(...)

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoeker gaat verder in op zijn huiskerkbezoeken in Iran. Met betrekking tot de gehanteerde veiligheidsmaatregelen, doet hij gelden:

"Hoewel de bestreden beslissing gewag maakt dat verzoeker verklaarde dat er niet veel veiligheidsmaatregelen werden genomen, verwijst de bestreden beslissing anderzijds naar de hoeveelheid van maatregelen die er wél werden genomen:

(...)

Verzoeker kon wel degelijk gedetailleerde verklaringen afleggen over de maatregelen die er dienden genomen te worden, waardoor het duidelijk is dat het Commissariaat- Generaal de verklaringen van de verzoeker volledig verdraaide.

Dit getuigt uiteraard niet van zorgvuldig bestuur."

Dat hij zijn broer op de hoogte bracht, verklaart verzoeker als volgt:

"Zo wenst verzoeker te benadrukken dat het ging om zijn broer! Verzoeker vertrouwt zijn broer wel degelijk!

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij tegen zijn broer enkel heeft verklaard dat hij bekeerd is! Zo heeft verzoekende partij nooit aan zijn broer verteld over de kerkafspraken, op welk uur de dienst in de huiskerk doorging, enz. Niets van dit alles werd door verzoeker aan zijn broer verteld.

De motivering van de tegenpartij houdt hierover dan ook geen steek, wat aldus niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek in hoofde van het Commissariaat- Generaal!"

Verzoeker wijst vervolgens op algemene landeninformatie inzake de wijze waarop de Iraanse autoriteiten huiskerken en de leden en bezoekers van huiskerken viseren. Vervolgens geeft hij aan:

"Dat het Commissariaat- Generaal geen enkele motivering schrijft over de geloofwaardigheid van de bijeenkomsten van verzoeker aan de huiskerk, doch enkel opnieuw louter verwijst naar het gegeven dat verzoeker niet echt sprak van veiligheidsmaatregelen, wat aldus geenszins correct is (zie supra).

Verzoeker vindt het dan ook frappant dat nergens uit de bestreden beslissing, noch uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker gehoord werd over de kerkdiensten die hij heeft meegemaakt.

Echter blijkt wel dat verzoeker van 1397 tot 1398 naar de huiskerk ging, en aldus verschillende vieringen heeft meegemaakt! Echter werden er hierover geen vragen gesteld aan de verzoeker.

Dat het Commissariaat- Generaal gehouden is om een grondig onderzoek te voeren naar alle elementen van een verzoek om internationale bescherming, vooraleer zij kunnen overgaan tot het nemen van een beslissing.

Als verzoeker over dit pertinent element niet gehoord wordt, kan verzoeker zich terecht afvragen of het Commissariaat- Generaal hierna een onderzoek heeft gevoerd! Dit zeker gezien de algemene informatie waar de verzoeker naar verwijst, een zeer precare situatie aantoont!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

(...)

Zoals hierboven reeds aangehaald, loopt men in Iran al het risico op vervolging, louter door het deelnemen aan een viering in een huiskerk, los van het feit of een persoon al dan niet bekeerd is !

Een geloofwaardig bezoek aan een huiskerk in Iran is aldus een zeer belangrijk element om iemand zijn vrees omwille van bekering, te kunnen beoordelen!

Verzoekers verklaringen worden ook bevestigd door de algemeen gekende informatie over huiskerken in Iran.

(...)

Dat uit de algemene informatie hier aangehaald, wel degelijk blijkt dat er een grondig onderzoek dient gevoerd te worden naar de bezoeken aan de huiskerk van de verzoeker.

Dat dit in casu niet gebeurd is.

Het Commissariaat- Generaal toont in haar bestreden beslissing niet aan dat met alle verklaringen van verzoeker rekening werd gehouden !

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoekers verklaringen al dan niet coherent zijn.

Dat uit de objectieve informatie waarnaar verzoeker verwijst, in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran!

Dat louter deelnemen aan een viering in een huiskerk reeds kan leiden tot ernstige vervolging.

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoeker gaat vervolgens in op de aangevoerde gebeurtenissen in Iran. Dienaangaande doet hij vooreerst gelden:

"Zo stelt tegenpartij vast dat verzoeker drie maanden is ondergedoken terwijl hij op dat moment niet wist dat hij effectief gezocht werd door de Iraanse autoriteiten.

Verzoeker wenst hierbij vooreerst te benadrukken dat hij pas in België op de hoogte was dat de Iraanse autoriteiten twee keer bij hem waren langs geweest.

Dat volgens tegenpartij verzoeker verder ook niet wist wat er exact gebeurde bij Yunes en Sjahin, wenst verzoeker toch ook de nodige verklaringen toe te voegen.

Als de echtgenote van de pastoor van de huiskerk belt om te zeggen dat de autoriteiten waren binnengevallen, is verzoeker van oordeel dat dit wel degelijk voldoende dreigend en gevaarlijk was om onder te duiken, gelet op de algemeen gekende situatie in Iran.

Verzoeker vraagt zich ook terecht af waarom de echtgenote van de pastoor hierover zou liegen? Deze interpretatie van verwerende partij houdt gewoonweg geen steek en wordt enkel en alleen maar gebaseerd op veronderstelling in hoofde van de tegenpartij.

Dat verzoeker dit uiteraard niet aanvaard als een gedegen motivering overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel !"

Omtrent het verwijt dat hij naliet gedurende zijn onderduikperiode meer informatie te vergaren, betoogt verzoeker:

"Ook hier wenst verzoeker de nodige verduidelijkingen aan te brengen.

Zo wenst verzoeker te benadrukken dat hij drie maanden echt ' ondergedoken' heeft verbleven. Hij zat in een boomgaard, zonder telefoon en is aldus pas achteraf te weten gekomen wat er gebeurd was .

Het was omwille van veiligheidsredenen dat verzoeker ook niets bij zich had en ook uit schrik, want verzoeker durfde niemand te bellen hieromtrent. Na het telefoontje dat verzoeker kreeg was verzoeker bang en dus is hij ondergedoken zonder enige mogelijkheid tot contact, uit angst.

Dit verklaarde hij ook op het persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat gelet op de algemene situatie van bekeerde christen in Iran (zie verder ook infra) het niet onlogisch is dat verzoeker onmiddellijk is ondergedoken, en geen contact durfde maken, uit angst om zelf gevonden te worden door de Iraanse autoriteiten. Dit getuigt verre van zorgvuldig bestuur."

Betreffende zijn uitreis uit Iran, voert verzoeker aan:

“Verzoeker wenst hier te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker diende snel het land te verlaten, en dat gaat uiteraard enkel met de hulp van een smokkelaar. Zonder zijn hulp, had hij nooit zo snel een visum kunnen bekomen.

Verzoeker is hier ook consistent in geweest tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal niet dienstig kan motiveren dat deze verklaringen van de verzoeker niet geloofwaardig zijn, enkel en alleen omdat tegenpartij deze als 'vreemd' bestempeld.

Dit kan uiteraard niet aanvaard worden als een gedegen motivering overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

Verzoeker gaat voorts in op zijn religieuze activiteiten in België. Hij verklaart ernstig gegriefd te zijn doordat deze als opportunistisch worden bestempeld en geeft aan:

“Want ook hier heeft verzoeker uitgebreide verklaringen kunnen geven tijdens zijn persoonlijk onderhoud, omtrent zijn geloofsactiviteiten in België:

(...)

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig waren! Tegenpartij motiveert enkel en alleen maar dat deze een 'opportunistisch' karakter hebben omdat tegenpartij geen geloof hecht aan zijn bekering.

Dat dit geenszins aanvaard kan worden als een voldoende motivering !

Indien het Commissariaat- Generaal zich enkel en alleen baseert op een vermoeden, doch niet aantoonbaar dat de geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, getuigt dit van weinig zorgvuldig bestuur, en een compleet gebrekkige motivatie!

Hij heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook verschillende stavingsstukken van zijn geloofsactiviteiten in België neergelegd.

Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij nog steeds naar de kerk gaat in België.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig acht.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoekers verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran.”

Verzoeker besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

“De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoeker gaat vervolgens, in een tweede middelonderdeel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader betoogt hij vooreerst:

“Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voorts geeft hij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft hij aan:

“Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker doet tevens gelden:

“Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoeker geen risico lopen bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat zijn bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoeker dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoeker steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak.”

Verzoeker wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een zaak voor het EHRM.

“Verzoeker meent dat hij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.”

Verzoeker voert verder een uitgebreid betoog, aan de hand van landeninformatie, aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Hij benadrukt dat deze zeer ernstig is en dat hij bij een terugkeer naar Iran veroordeeld en vervolgd riskeert te worden omwille van zijn geloof, hetgeen uiteraard ook een schending impliceert van artikel 9 van het EVRM. Verzoeker herhaalt dat, gelet op de ernst van de situatie, verweerder niet kon volstaan met het loutere stellen dat zijn bekering opportunistisch is en verwijt verweerder dat dit onvoldoende werd onderzocht. Tevens stelt hij dat verweerder zelfs niet te goeder trouw is wanneer men de door verweerder zelf gehanteerde informatie leest. Ter illustratie citeert verzoeker uit deze informatie. Bijkomend wijst verzoeker in dit kader andermaal op Europese rechtspraak.

Verzoeker gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Hij verwijt verweerder dat deze *“nogal zeer summier”* is in de motivering dat hij geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer en verwijt verweerder dat *in concreto* geen rekening wordt gehouden met de aanwezige objectieve informatie.

Verzoeker stelt in dit kader vooreerst niet akkoord te zijn met de verwijzing, door verweerder, naar het DFAT rapport van 14 april 2020, *“gezien dit niet in overeenstemming is het artikel 4 lid 3, a) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die beiden stellen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op een individuele basis en er rekening moet gehouden worden met alle feiten in het land van herkomst en dat hiervoor actuele en nauwkeurige informatie dient verzameld te worden uit verschillende bronnen.*

Hierbij verwijst verzoekende partij ook naar de recente rechtspraak van het EHRM, waarin reeds zeer uitgebreid werd beoordeeld hoe bewijs dient verzameld te worden

(...)

Verzoeker verwijst naar de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM om aan te kaarten dat de informatie vevat in het Australische DFAT Country of Origin Report Iran niet voldoet aan de vereisten van de Europese rechtspraak omtrent het beoordelen van bewijs.

Verzoeker haalt aan dat de manier waarop het Commissariaat-Generaal verwijst naar de landeninformatie in dit Australisch rapport strijdig is met artikel 10 lid 3, b) van de Procedurerichtlijn en de rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker is de mening toegedaan dat tegenpartij niet aantoon in hoeverre de informatie vergaard in het DFAT Report zorgvuldig tot stand werd gekomen, gezien hetzelfde rapport het volgende vermeld:

(...)

In de praktijk vermeld het DFAT nauwelijks bronnen in de tekst van het rapport, waardoor het onmogelijk is om na te gaan of de informatie in paragraaf 5.29 en 5.30 van het DFAT rapport gebaseerd is op nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen. Als gevolg is de betrouwbaarheid, objectiviteit en onafhankelijkheid van de informatie gebruikt door de Australische overheid ook niet te beoordelen.

Ingevolge jurisprudentie van het EHRM, meer specifiek in de zaak Sufi and Elmi (28 juni 2011, App nr 8319/07 & 11449/07) paragraaf 230 - 234, kan er maar weinig gewicht worden gehecht aan informatie waarvan niet is na te gaan in hoeverre het betrouwbaar, objectief en onafhankelijk is. Tenzij de informatie wordt ondersteund door informatie uit andere objectieve en betrouwbare bronnen, hetgeen het CGVS heeft nagelaten te verifiëren.

Verder kan verzoeker hierbij opmerken dat het rapport afkomstig is van de Australische overheid, wat het mogelijks niet betrouwbaar, objectief en onafhankelijk maakt, gelet op de politieke agenda van de Australische overheid, die gericht is op de 'deterrence' (afschrikking) van asielzoekers.

Dit kan bijvoorbeeld teruggevonden worden in de berichtgeving van 'Refugee Council of Australia' (zie Australia's asylum policies - Refugee Council of Australia van het Kaldor Centre (Kaldor Centre 1 (unsw.edu.au)) en UNHCR Australia (UNHCR - UNHCR Multi-Country Representation in Canberra). Het feit dat er mogelijks een sterke politieke agenda schuilt achter het DFAT rapport, betekent dat de nood aan informatie uit andere objectieve bronnen groter is om de informatie af te toetsen."

Vervolgens betoogt verzoeker:

"Verder verwijst tegenpartij ook naar hun eigen CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Ook hier leest verzoeker er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asiëlzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd !!"

Verzoeker citeert vervolgens zelf uit algemene landeninformatie en stelt op grond hiervan:

"Verzoeker is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op zijn religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten in zijn huiskerk, alsook het prediken van verzoeker op zijn sociale media.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoeker al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekster kan ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoekster wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(....)

Verzoeker verwijst aldus naar recentere informatie dan tegenpartij, waardoor een schending van artikel 10 lid 3 b) van de Asielprocedurerichtlijn, die rechtstreeks werking heeft in België!

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen."

Verzoeker geeft verder nog een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene informatie, omtrent de discriminatie van (bekeerde) christenen in Iran, die zeer ver gaat. Hij stelt in dit kader onder meer:

"Verzoeker zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat hij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of hij zal verplicht worden zijn geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

(...)

Opnieuw kan de verzoeker aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt."

Verzoeker besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

"Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit alsook zijn nationaliteit.

Verzoeker merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk zijn vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoeker naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoeker concludeert:

“In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissingen wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoeker vraagt op grond van hetgeen voorafgaat:

“4/ In hoofde de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3 Open Doors mei 2021;

4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2021;

8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;

9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2021;

10a-c COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;

11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020.

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-e CSW, Iran: General Briefing, March 2021;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

15 Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021”.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoeker beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch hij staft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn

de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen uit het dossier die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd en die aanvoert omwille van deze bekering problemen te hebben gekend en te worden geïsoleerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, wat hem ertoe bracht zich af te wenden van de islam, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Waar u voorhoudt dat u tot het christendom gekomen bent omdat Vahid voor u een voorbeeld was, hij u zijn levensverhaal vertelde en u voorstelde om ook de weg van het christendom in te gaan (CGVS I, p. 9) alsook dat hij u meenam naar de huiskerk en u op de hoogte hield van de plaats en het tijdstip van de vieringen (CGVS I, p. 14), kan aangenomen worden dat de rol die uw vriendschap met Vahid heeft gespeeld in uw verklaring moeilijk te overschatten is. Het is dan ook frappant dat er incoherenties opduiken in uw verklaringen over hoelang u Vahid reeds kende vooraleer hij u in contact bracht met het christendom in het jaar 1396. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij u medio 1396 over zijn bekering vertelde en dat u hem al ongeveer twee jaar kende, wat rond 1394 moet zijn dus (CGVS I, p. 9) terwijl u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS stelt dat u Vahid (i) reeds van

vroeger kende maar ook (ii) dat de vriendschap ontstond toen u in het kraampje begon en Vahid dagelijks kwam (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 maart 2021, CGVS II, p. 16) hetgeen in 1390 was (CGVS II, p. 4). Aangezien de verschillende fases in uw bekeringsproces terug te brengen zijn tot Vahid en uw vriendschapsband met hem – u spreekt over een band als twee broers waardoor hij u volkomen vertrouwde (CGVS I, p. 9) - is deze vriendschap geen onbelangrijk detail en kan verwacht worden dat u hierover eenduidige verklaringen aflegt. De vaststelling dat u niet coherent bent in uw verklaringen hieromtrent plaatst reeds enig vraagteken bij uw voorgehouden vriendschapsband met Vahid en bijgevolg ook bij uw daaruit voortgekomen bekering.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor nuancering. Tijdens zijn eerste gehoor gaf hij in duidelijke bewoordingen aan dat hij Vahid ongeveer twee jaar kende voordat deze hem in 1396 aansprak over het christendom. Aldus zou hij deze persoon hebben leren kennen in 1394. Tijdens zijn tweede gehoor beweerde hij echter dat hij Vahid reeds kende van vroeger en dat hun vriendschap aanving wanneer hij in het kraampje begon en Vahid dagelijks kwam, hetgeen zich situeerde in 1390. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over (de aanvang van) zijn vriendschapsband met de persoon die hem zou hebben bekeerd tot het christendom, doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Hoe dan ook, zelfs indien nog wordt aangenomen dat u een dermate sterke vertrouwensband zou hebben opgebouwd met een klant, die u vervolgens zou hebben toevertrouwd dat hij bekeerd was en ook u op het pad van het christendom zette, dan nog kan u niet overtuigen in uw verklaringen als zou u een oprechte bekering hebben doorgemaakt in Iran. Van iemand die beweert zich te hebben bekeerd, kan immers worden verwacht dat hij of zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is gebeurd en wat de persoonlijke betekenis van de bekering inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, gezien een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft. Er dient evenwel vastgesteld dat u voor wat betreft de reden waarom en de wijze waarop uw bekering heeft plaatsgevonden niet verder komt dan clichématige algemeenheden.

Gevraagd wat u interessant vond in het christendom, stelt u dat u de levende god gevonden hebt, iets dat nergens anders te vinden is en dat u ook geleerd hebt hoe u een goed mens moet zijn (CGVS I, p. 11). Gevraagd wat u in het begin zo interessant vond in het christendom, stelt u dat dit hoop, liefde en rust is (CGVS I, p. 11). Nogmaals gevraagd wat u zo interessant vond dat het u prikkelde, stelt u dat de rust die u in het christendom vond, u interesseerde omdat u besepte dat uw vriend Vahid erg rustig en vergevingsgezind was en u ook zo wilde worden (CGVS I, p. 12). Geconfronteerd met de stelling daarop dat Vahid misschien gewoon een rustig persoon was, verklaart u echter dat zijn uiterlijk en lichaamsbouw niet de indruk gaf dat hij een rustige mens was (CGVS I, p. 9). Het is merkwaardig dat u hierop niet diepgaander antwoord weet te formuleren en geen duiding kunt scheppen bij de effectieve gedragsverandering van Vahid, toch de persoon die u bekeerde en dus aan de hand van zijn veranderde levenswandel u heeft overtuigd zich ook te bekeren.

Gevraagd op welk punt u zich wilde bekeren, stelt u dat iemand met zoveel haat, woede en negatieve eigenschappen door een godsdienst helemaal kan veranderen. U wilde dit aanvaarden en veranderen in positieve zin hetgeen u door het christendom bereikte (CGVS I, p. 12). Gevraagd wat u dan ‘triggerde’, stelt u opnieuw dat u de levende god gevonden hebt, dat u besepte dat uw karakter niet met de islam overeenkwam maar dat u door hetgeen u tijdens het lezen van christelijke notities in het christendom vond, tot de conclusie kwam dat u God gevonden had en dat u gemakkelijk in contact kon komen (CGVS I, p. 12). Gevraagd wat in die notities u dit deed concluderen, stelt u dat u door in de evangeliën over het leven van Jezus te lezen u met God in contact kon komen en u besepte dat dit de juiste godsdienst was (CGVS I, p. 12). Gevraagd waarom dit zo was, stelt u dat u zich vanbinnen voelde veranderen, dat u beïnvloed was, en bijzonder gevoel dat u niet kende en dat u moeilijk onder woorden kan brengen behalve dat het u rust, veiligheid en hoop gaf (CGVS I, p. 12). Het louter op uzelf projecteren van dergelijke algemene en vage begrippen als zou u liefde, rust, hoop, de levende god en contact met God gevonden hebben, dat ‘iets’ veranderde in u, kan niet overtuigen. U slaagt er immers niet in om deze begrippen enigszins de concretiseren. Wanneer u gevraagd werd waarom u nood had aan deze christelijke rust, liefde en veiligheid antwoordt u eerst en vooral dat deze concepten ook in andere religies terug te vinden zijn, maar dat de rust die het christendom belooft er net is doordat God zich in een menselijk lichaam heeft gevoegd bij ons op aarde en die heel veel heeft geleden en heeft opgeofferd zodat wij de rust, compassie en geborgenheid kunnen vinden (CGVS II, p. 18-19). Omdat u

geen persoonlijk antwoord gaf waarom u hier nood aan had, werd de vraag daarom geherformuleerd en werd er u opnieuw gevraagd waarom u, als islamitisch opgevoede man doch die niet meer in deze religie geloofde, toch open stond voor religieuze christelijke opvattingen, waarna u slechts antwoordt dat u de islam hebt afgezworen, niet waarom u openstond voor het christendom (CGVS II, p. 19).

Op basis van bovenstaande dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uiteen te zetten wat uw persoonlijk reden was om zich te bekeren tot het christendom ondanks dat er u hier meer dan voldoende mogelijkheden toe werden geboden. U was vanaf uw pubertijd tot uw 25e of 26e levensjaar een praktiserend moslim, dit omdat u in een religieus land, met een religieus systeem en in een religieuze familie bent opgegroeid waarbij u blindelings deed wat van u verwacht werd opdat uw ouders trots zouden zijn op u (CGVS I, p. 8). Bovendien had u die religie afgezworen. U was de islam beu geraakt, deed niets meer en hoewel u naar eigen zeggen niet meer geloofde, wist u wel dat er een God was, maar contact was niet meer mogelijk (CGVS I, p. 12). Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u als voormalige praktiserend moslim plotsklaps tot het inzicht zou komen dat u enkel via het christendom in de mogelijkheid zou zijn om een – in uw ogen - even perfecte mens als Vahid te zijn, te meer daar u, zoals eerder aangehaald, schijnbaar niet wist hoe hij zich vroeger gedroeg (CGVS I, p. 9 en p. 12). Ervan uitgaande dat een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom, zeker als men zoals u gedurende zeer geruime tijd de islam actief heeft gepraktiseerd (CGVS I, p. 7 & CGVS II, p. 19), een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarbij men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan, is het hoogst opmerkelijk vast te stellen dat u nogal oppervlakkig en zelfs ontwijkend antwoordt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij vergenoegt zich er immers toe een selectie van zijn voormelde, eerder afgelegde verklaringen weer te geven en de gevolgtrekkingen die verweerder hieraan verbindt in de bestreden beslissing te betwisten. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, dienaangaande en op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat uit de voormelde passages uit de notities van verzoekers persoonlijke onderhouden en de verklaringen die verzoeker hieruit zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift duidelijk en genoegzaam blijkt dat verzoeker, wanneer deze uitgebreid werd ondervraagd over de redenen achter zijn bekering en de kans kreeg deze redenen uit de doeken te doen, niet bij machte bleek om hierover op een spontane, doorleefde, duidelijke, precieze, geloofwaardige en persoonlijke wijze te verhalen. Hij verviel immers steevast in het uiten van een aantal algemeenheden, in een weinig concrete en niet-overtuigende verwijzing naar het gedrag en de persoonlijkheid van zijn vriend Vahid en in het afleggen van een aantal vage en ontwijkende verklaringen en was duidelijk niet in staat om aan te geven wat hem er persoonlijk toe aanzette en overtuigde om zich te bekeren tot het christendom. Nochtans mocht dit van hem redelijkerwijze weldegelijk worden verwacht. Er kan immers worden aangenomen dat aan een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom, die, zeker in de Iraanse context, een ingrijpende en fundamentele gebeurtenis met verstrekkende gevolgen is, een ruime mate van introspectie, (zelf)reflectie en studie voorafgaat. Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt genoegzaam dat van dergelijke introspectie, (zelf)reflectie en studie in zijner hoofde in het geheel geen sprake is en dat hij niet kon aangeven waarom hij persoonlijk en *in concreto* besloot om zich, nadat hij zich zou hebben afgewend van de religie die hij initieel fanatiek praktiseerde, te bekeren tot een geheel andere, in zijn land maatschappelijk niet aanvaardbare religie.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts beweert u dat u van Vahid notities en films over het leven van Jezus Christus kreeg om zo tot een betere beslissing te komen (CGVS I, p. 4), alsook dat u in het kader van uw interesse foto's van Jezus Christus afdruckte omdat u ze mooi vond en u ze in uw kamer ophing omdat ze u positieve energie gaven. Wanneer u echter werd gevraagd waar u de foto's van Jezus gehaald had, stelt u dat u deze online vond. Gevraagd op welke website, stelt u dat u wat googelde en Perzische woorden intikte en als u op een website met een mooie foto kwam, drukte u die af. U blijkt echter niet in staat concreet een website mee te delen (CGVS I, p. 4). Nochtans kan men van u verwachten dat u kan aangeven welke christelijke website u in Iran bezocht, gezien zeker mag worden aangenomen dat u, die zich begon te interesseren in het christendom, zou hebben doorgeklikt op die websites om zo informatie te vergaren. Uw vage antwoorden op concrete vragen missen bijgevolg een doorleefdheid die verwacht kan worden van iemand die een nieuwe religie ontdekt en werpen opnieuw de nodige vragen op bij de oprechtheid van uw beweerde nieuwe geloofspraktijk.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Van iemand die in een land waarin een bekering strafbaar is en waarin, zoals verzoeker zelf aanvoert en zoals blijkt uit de voorliggende landeninformatie, de activiteiten op het internet gemonitord kunnen worden, beweert actief en via het internet op zoek te zijn gegaan naar informatie over en foto's van Jezus Christus en die beweert dergelijke foto's te hebben afgedrukt en opgehangen in zijn kamer, kan redelijkerwijze weldegelijk

worden verwacht dat deze persoon, ook indien hij via een zoekmachine op deze websites terecht kwam, achteraf nog zou kunnen weergeven via welke websites hij aan dergelijke informatie en foto's zou zijn geraakt. Dat verzoeker hiertoe niet in staat bleek, doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook merkwaardig is de reactie van uw echtgenote op uw bekering. Hoewel ze zelf niet echt religieus en gelovig was, kwam ze vanzelfsprekend wel uit een islamitische familie (CGVS I, p. 8). Op de vraag hoe zij dan reageerde op uw bekering, haalt u aan dat ze doorhad dat er iets aan de hand was omdat jullie samen films keken en ze u zag lezen en notities maken. Ze wist aldus dat u zoiets van plan was (CGVS I, p. 8). Nogmaals tot tweemaal toe hierop doorgevraagd komt u niet verder dan dat ze blij was dat u veranderd was en van mening was dat u recht had om zelf te kiezen (CGVS I, p. 8). In de Iraanse context waarin het toch geen evidentie is om als bekeerde door het leven te gaan, en aldus ook niet als gezinslid van iemand die bekeerd is, is het verwonderlijk dat u niet meer bijkomende informatie kunt geven over de reactie van uw echtgenote op uw bekering, te meer daar haar familie toch moslims waren. Verwacht mag worden dat dit ook voor uw echtgenote een intens en ingrijpend proces moet zijn geweest, waardoor mag worden aangenomen dat u meer kan verklaren dan de zeer rudimentaire en algemene bewoording dat ze blij was met uw gedragsverandering.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing, inzake verzoekers voorgehouden bezoeken aan een huiskerk in Iran, met recht gemotiveerd:

“Voorts verklaart u dat u sinds de eerste maand van 1397 bekeerd bent en sindsdien wekelijks een huiskerkviering bijwoonde. Deze huiskerkvieringen vonden volgens u plaats bij de priester Yunes, bij uw vriend Vahid of bij een bevriend koppel (CGVS I, p. 14). De voorzorgsmaatregelen die u hierbij in acht nam staan evenwel niet in verhouding tot uw voorgehouden vrees en het risico op ontdekking. Gevraagd welke voorzorgsmaatregelen er steeds genomen werden als u naar de kerk ging, antwoordt u slechts dat er niet veel speciale regels strikt gevolgd dienden te worden (CGVS I, p. 15) hetgeen gezien de Iraanse context, opmerkelijk is. Gevraagd welke regels wel gevolgd dienden te worden, verklaart u dat telefoonnummers niet uitgewisseld mochten worden, dat de contacten in codetaal verliepen - u werd nooit persoonlijk in kennis gesteld, maar vernam u via Vahid waar en wanneer de huiskerkvieringen plaatsvonden (CGVS I, p. 14) -, dat u met niemand over de kerk en het geloof mocht praten en dat er geen foto's in de kerk mochten genomen worden (CGVS I, p. 15). Een andere veiligheidsmaatregel was dat jullie niet te veel informatie over elkaar mochten weten of te nauwe contacten mochten onderhouden (CGVS I, p. 14). Het is echter frappant dat één van de regels van de huiskerk was dat u niet te nauwe contacten mocht onderhouden met de overige leden van de huiskerk, terwijl u – die als laatste aansloot bij de huiskerk (CGVS I, p. 14) - samen met uw vrouw, die nota bene niet bekeerd was en niet tot de huiskerk behoorde, wel een nauwe vriendschap zou hebben opgebouwd met Aghil en zijn vrouw Samane (CGVS II, p. 17), twee overige leden van de huiskerk die u via die weg hebt leren kennen (CGVS I, p. 14). In dezelfde lijn blijkt dat een veiligheidsmaatregel erin bestond dat u met niemand over de huiskerk en het geloof mocht spreken. Toch vond u het blijkbaar opportuun om uw broer Majid in te lichten, niet enkel over uw eigen bekering maar ook over deze van Vahid (CGVS II, p. 16) terwijl Vahid zelf blijkbaar onvoldoende vertrouwen had in Majid om hem dit mee te delen (CGVS II, p. 16). Uw gedrag als lid van een huiskerk in Iran is dan ook weinig aannemelijk aangezien het allesbehalve in overeenstemming te brengen is met de overigens in aantal beperkte veiligheidsmaatregelen die in uw huiskerk genomen werden. Dit ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw deelnames aan de huiskerk.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met zijn loutere herhaling van zijn verklaringen omtrent de veiligheidsmaatregelen die in zijn huiskerk golden en met zijn verwijzing naar algemene landeninformatie, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde motieven. Uit deze motieven blijkt duidelijk en genoegzaam dat verzoekers eigen, persoonlijke gedragingen in het geheel niet te rijmen vallen met het risico dat verbonden was aan het bezoeken van dergelijke huiskerk en kennelijk ingingen tegen de bovendien in aantal beperkte veiligheidsmaatregelen in zijn huiskerk. Verzoeker laat in dit kader de terecht vaststelling vooreerst geheel onverlet dat hij ervoor koos om, dit daarenboven samen met zijn vrouw, die niet bekeerd was en stamde uit een moslimfamilie, een nauwe vriendschap op te bouwen en te onderhouden met twee leden van zijn huiskerk. Daarenboven is het, dit in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift en ook indien hij zijn broer vertrouwde, kennelijk ongeloofwaardig dat verzoeker het, in weerwil van de maatregel in zijn huiskerk dat er met niemand over de huiskerk en het geloof mocht worden gepraat, opportuun zou hebben geacht om zijn broer in te lichten omtrent zowel zijn eigen

bekering als de bekering van Vahid. Dit geldt nog des te meer nu Vahid zelf blijkbaar onvoldoende vertrouwen had in verzoekers broer en dit niet wenste mee te delen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende kennismaking met, interesse in en beslissing om zich te bekeren tot het christendom en aan de huiskerkbezoeken die in dit kader zouden hebben plaatsgevonden in Iran. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit volgens verzoekers beweringen zouden zijn voortgevloeid.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd nu inzake deze problemen in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven:

“Er dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoren op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Zo is het vooreerst bijzonder frappant dat u beslist uw land te ontvluchten nadat u drie maanden bent ondergedoken terwijl u op dat moment hoegenaamd niet wist of en hoe u in het vizier gekomen bent van de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 17). Het enige dat u werd meegedeeld door Samane, dat u drie maanden deed onderduiken en dat u uiteindelijk deed vluchten, was de melding dat ze door Sjahin was gecontacteerd met de mededeling dat er een paar agenten aan hun woning waren geweest (CGVS I, p. 15, p. 16). Het is bijzonder merkwaardig dat u telefonisch in kennis zou zijn gesteld door Samane aangezien net één van de weinige voorzorgsmaatregelen in de huiskerk eruit bestond dat telefoonnummers niet mochten worden uitgewisseld en dat er telefonisch niet of enkel in codetaal mocht worden gesproken (CGVS I, p. 15) hetgeen erop wijst dat de leden van de huiskerk zich bewust waren van het risico dat hun communicatie zou worden afgeluisterd. Het is bijgevolg allesbehalve aannemelijk dat de vrouw van pastoor Yunes telefonisch de deelnemers van de huiskerk zou hebben ingelicht van de problemen die haar man Yunes zou hebben gekend. Even onaannemelijk is de vaststelling dat jullie blijkbaar geen codetaal hadden afgesproken om elkaar te verwittigen indien jullie huiskerk bij de autoriteiten in het vizier zou zijn gekomen, aangezien Samane het voorval zonder omwegen aan u door telefoneerde.

Hoe dan ook had u geen idee wat er die dag juist gebeurd is bij Yunes en Sjahin (CGVS I, p. 16), wist u niet welke agenten of overheidsdienst er bij Yunes aan de deur was geweest (CGVS I, p. 16) en had u geen idee of Yunes werd opgepakt noch of één van de andere leden werd opgepakt (CGVS II, p. 18). Dat Samane op het moment van het telefonisch bericht volgens u zo in de war en bezorgd was dat ze niets meer kon vertellen (CGVS I, p. 16), dat u direct uw GSM hebt afgezet (CGVS I, p. 15) en dat u zelf zodanig bang was dat u niet meer aan het incident maar enkel aan uzelf dacht (CGVS I, p. 16) kunnen niet overtuigen ter verklaring waarom u zonder meer besluit het land te ontvluchten temeer u uw vrouw diende achter te laten (CGVS II, p. 8). In de drie maanden voorafgaand aan uw vlucht stond u immers in contact met uw broer Majid (CGVS I, p. 16) en Majid kende Vahid (CGVS II, p. 16). Bovendien kende u het adres van zowel Vahid als van pastoor Yunes en zijn vrouw Sjahin (CGVS I, p. 14) alsook van uw medegelovigen Aghil en zijn vrouw Samane (CGVS I, p. 14 en CGVS II, p. 17). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u geen enkele poging hebt ondernomen om meer informatie te bekomen betreffende de voorgehouden problemen vooraleer u besluit het land te ontvluchten en uw vrouw achter te laten aangezien Yunes, Vahid, Aghil en de overige huiskerkleden in dezelfde precare situatie als u vertoefden en u geenszins genoodzaakt was er zomaar vanuit te gaan dat ze zouden zijn opgepakt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Voor de vaststelling dat het gelet op de afgesproken veiligheidsmaatregelen in de huiskerk niet aannemelijk is dat de vrouw van de pastoor de leden van de huiskerk telefonisch op de hoogte bracht, biedt hij niet de minste uitleg. Evenmin vecht hij aan dat het onaannemelijk is dat er geen codetaal zou zijn afgesproken om elkaar te verwittigen over een eventuele ontdekking van de huiskerk. Door boudweg te poneren dat hij de informatie die hij verkreeg voldoende achtte om onder te duiken, doet verzoeker verder op generlei wijze afbreuk aan de terechte vaststelling dat het niet aannemelijk is dat hij louter op grond van deze informatie zou hebben beslist om maandenlang onder te duiken en de ingrijpende en levensbepalende beslissing te nemen om zijn echtgenote en zijn land van herkomst te verlaten. Zoals genoegzaam blijkt uit zijn voormelde verklaringen, blijkt immers dat verzoeker weldegelijk nog over de mogelijkheid beschikte om zich, via zijn broer en de adressen waarover hij beschikte, op de hoogte te stellen van de verdere evolutie van de situatie, zich te informeren over het lot van zijn huiskerkgenoten en zich ervan te vergewissen of ook hijzelf daardoor (mogelijks) in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou zijn gekomen. Deze

informatie was daarenboven cruciaal om het werkelijke risico op problemen in zijner hoofde in te schatten en om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen in de situatie waarin hij zich beweerdelijk bevond.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat de Iraanse autoriteiten een maand na uw vertrek alsnog een huiszoeking gedaan hebben waarbij ze een bijbel en de christelijke notities hebben aangetroffen, is evenmin aannemelijk. Zo is moeilijk in te zien waarom de autoriteiten gedurende de drie maanden dat u in Iran bent, geen enkele actie hebben ondernomen tegen u (CGVS I, p. 16), om vervolgens, een maand na uw vertrek toch tot bij uw ouders langsgaan (CGVS I, p. 5). Dat u verklaart met niemand in contact te staan en dus onwetend was over een incident maar wel vermoedde dat er iets gebeurd was, is een slechts een blote bewering (CGVS I, p. 17). Indien de autoriteiten in die drie maanden daadwerkelijk enige actie ondernomen zouden hebben naar u, zou u hier simpelweg door uw broer van in kennis gesteld kunnen worden.”

Verzoeker voert, daar hij indertijd nog in contact stond met zijn broer, ook ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Verzoeker onderneemt verder niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing aan te vechten of te betwisten, doch laat deze geheel ongemoeid, waar gemotiveerd wordt:

“Nog frappanter is de vaststelling dat u, hoewel u direct onderdook en uw vlucht uit Iran liet regelen door uw broer Majid omdat u voor martelingen en uw leven vreesde, alsnog een bijbel en de notities bij uw ouders achterliet of onderbracht (CGVS II, p. 6). Indien u daadwerkelijk gedurende drie maanden ondergedoken bent in een boomgaard en hierna uw land ontvluchtte omdat u voor uw leven vreesde naar aanleiding van uw bekering, kan redelijkerwijze minstens van u worden verwacht dat u zich de bedenking maakte om alle belastende materiaal inzake uw bekering te verwijderen, zodoende het risico op vervolging voor u maar ook uw naasten tot een minimum te herleiden. Uw bewering dat net die bijbel door de overheid tijdens een huiszoeking gevonden werd, hetgeen dan de bevestiging zou zijn dat u hierdoor ook in het vizier bent van de overheid, is bijgevolg onaannemelijk. Bijgevolg hebt u geenszins aangetoond in het vizier te zijn van de Iraanse autoriteiten. Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat het evenzeer allesbehalve aannemelijk is dat uw vrouw door de Ettelaat werd opgeroepen doch hier simpelweg niet op ingegaan is (CGVS I, p. 5), hetgeen zonder enige consequentie gebleven is. Mochten de Iraanse overheden daadwerkelijk naar u op zoek zijn geweest waarbij ze het noodzakelijk hebben geacht tot tweemaal toe een zoeking te verrichten bij uw ouders waarbij uw vrouw werd opgeroepen voor ondervraging, dan kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat ze de duidelijke weigering van uw vrouw niet zomaar blauwblauw zouden laten. Dat dit geen probleem oplevert, verklaart u door te stellen dat uw vrouw niet meer in uw eigen huis woonde, niet meer bij uw ouders durfde te komen en sindsdien bij haar zussen of tante verbleef. Dit kan echter niet als een afdoende verklaring aanzien worden. Zo verklaart u immers tijdens uw tweede onderhoud in eerste instantie dat uw vrouw nog steeds meestal bij uw ouders verblijft (CGVS II, p. 6), vervolgens, wanneer u gevraagd wordt of ze na uw vertrek bij uw ouders is blijven wonen, dat ze momenteel hoofdzakelijk bij haar tante woont maar dat ze wel naar uw ouders gaat wanneer deze haar hulp nodig hebben (CGVS II, p. 6) en wanneer u geconfronteerd wordt met de onduidelijkheid betreffende de huidige verblijfplaats van uw vrouw, dat ze tot heel recent nog bij uw ouders woonde (CGVS II, p. 7) en dat ze er niet meer zo vaak komt al voorheen (CGVS II, p. 7). Door uw weinig aannemelijk en bovendien incoherente verklaringen betreffende de verblijfplaats(en) van uw vrouw wordt de geloofwaardigheid van uw problemen na uw vlucht verder onderuit gehaald.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze in het geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd gehandhaafd.

Dit alles klemt nog des te meer nu in de bestreden beslissing eveneens met reden wordt aangegeven:

“Tot slot wordt vastgesteld dat u legaal uit Iran bent vertrokken met uw eigen paspoort en een Schengenvisum vanop de Iman Khomeini luchthaven hetgeen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Iranese autoriteiten eveneens ondergraaft. Zo is het vooreerst moeilijk in te zien waarom u precies een smokkelaar nodig had om een visum te verkrijgen – u antwoordt evenmin concreet op deze vraag wanneer u hier tot tweemaal toe naar gevraagd wordt en geeft slechts aan dat het de enige optie was om snel weg te geraken (CGVS II, p. 8) – aangezien het een geldig visum op uw naam betreft dat werd afgeleverd door de Belgische overheden waarbij geenszins de Iraanse autoriteiten betrokken zijn. Anderzijds valt evenmin in te zien waarom u het uiterst grote risico neemt om het land te ontvluchten via de luchthaven en onder uw eigen naam. Immers, indien u daadwerkelijk overtuigd was dat u in het vizier was van de Iraanse autoriteiten en u vreesde voor uw leven, is het moeilijk in te zien dat u zonder meer uw leven in handen legt van een smokkelaar die u niet kent en u niet op de hoogte was welk visum u precies gekregen had (CGVS II, p. 8). Uw verklaring dat u door een

smokkelaar of één van zijn collega's – merkwaardig dat u in het midden laat wie precies – begeleid werd tot aan het vliegtuig (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 8), overtuigt in deze niet. Hiernaar gevraagd stelt u dat het de enige optie was om snel weg te geraken (CGVS II, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat een (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt, quasi onmogelijk is omdat dit erg duur en complex zou zijn vanwege de vele controles. Behalve dat u met een geldig visum bent vertrokken - uit het administratief dossier blijkt dat u over een geldig, door de Belgische overheid op 18/10/2019 afgeleverd, visum type C, kort verblijf geldig van 9/11/2019 tot 02/12/2019 beschikte-, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen verder ondergraven doordat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende de omstandigheden van uw vertrek.

In de kantlijn kunnen ook vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende het ontvreemden van uw paspoort door een smokkelaar in Brussel. Hoewel u voorhoudt dat uw initiële bestemming Canada was doch dat uw smokkelaar u in België heeft achtergelaten (CGVS I, p. 10), dient vooreerst te worden opgemerkt dat het volstrekt onduidelijk is op welke manier een Afghaanse smokkelaar in België het zou geregeld krijgen om u met uw geldig Iraanse paspoort en een visum voor België, te laten verder reizen naar Canada. Vreemd genoeg heeft ook u hier geen idee van. U haalt aan ernaar te hebben gevraagd, maar ze zouden u dit niet hebben verteld (CGVS II, p. 9). Indien u echter zou verder moeten reizen hebben, diende u weliswaar in uw bezit te zijn van uw paspoort, om de douanes probleemloos te passeren. Indien de smokkelaar u bewust zou hebben achtergelaten in België, kan niet verstaan worden waarom hij uw eigen paspoort zou hebben willen vernietigen. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Uw verklaringen als zou u, eens in België, uw paspoort zonder enige uitleg aan onbekenden hebben afgegeven, met als enige verantwoording dat u compleet afhankelijk was van de smokkelaar en geen andere keuze had, missen zoals eerder aangehaald redelijkheid. Het paspoort stond op uw eigen naam en bevatte een visum voor België. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat het weinig geloofwaardig is dat een smokkelaar in Brussel uw paspoort ontvreemd heeft waardoor het vermoeden rijst dat u moedwillig uw paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties, terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig achterhouden van documenten strookt daarom niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, achterhoudt. Het gegeven dat u doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontcrachten. Door eenvoudigweg te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn uitreis uit Iran, doet verzoeker aan deze motieven immers hoegenaamd geen afbreuk.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde voortgezette (beperkte) geloofsactiviteiten na aankomst in Europa. U verklaart in België aangesloten te zijn bij de Iraanse kerk in Turnhout en legt hieromtrent een aanbevelingsbrief alsook printscreens betreffende uw activiteiten voor. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw motivatie om in België naar een kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat.

Voor wat betreft uw geloofspraktijk in België legt u weliswaar een aanbevelingsbrief voor, ondertekend door Beroes M. (...), voorganger in de Iraanse kerk in Turnhout, waarin de man stelt dat u sinds december 2019 wekelijks deelneemt aan de bijeenkomsten in de Iraanse kerk. Voorts maakt u tevens screenshots over waaruit blijkt dat u lid bent van de WhatsApp-groep van de kerk in Turnhout alsook dat u deelgenomen hebt aan een zoomsessie. Aan dergelijke documenten kan evenwel maar bewijswaarde

worden toegekend indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien dateert de aanbevelingsbrief van 29 juni 2020, ongeveer een week voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, waardoor het gesolliciteerd karakter van de brief geenszins uitgesloten kan worden. Daarnaast blijkt u over enig inzicht en kennis te beschikken betreffende het christendom (CGVS I, p. & CGVS II, p. 13-14-15), doch deze kennis kan door loutere studie verworven zijn. In het licht van al het voorgaande kan enkel vastgesteld worden dat u zich heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Enkel hieruit kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden geconcludeerd dat u weliswaar enige kennis hebt van het christendom en dat u in België ook toenadering gezocht hebt tot de Iraanse kerk in Turnhout maar ook niet meer dan dat.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 3 juni 2020, dus nadat u in België toegekomen bent zoals u zelf ook aangeeft (CGVS I, p. 6). Gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan worden verwacht dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Bovendien wijst niets erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uzelf acht de kans vrij groot omdat de overheid over het algemeen de sociale media in de gaten houden en op de hoogte is van wat er zich afspeelt en wie er actief is (CGVS II, p. 15). U hebt echter geen concrete aanwijzingen om deze bewering te staven (CGVS II, p. 15) en uit uw religieus geladen facebookprofiel op zich kan bovendien niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt namelijk dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gezien uw ongeloofwaardige bekering, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Voor wat betreft uw Instagramaccount kan opgemerkt worden dat dit een privé-account is waarbij uw profiel niet onder uw eigen naam vermeld staat en waar u naar eigen zeggen enkel van gebruik maakt voor privéaangelegenheden (CGVS II, p.15).”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in België en op de sociale media een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Dit geldt nog des te meer nu uit de verklaringen die verzoeker *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift blijkt dat hij over zijn religieuze activiteiten in België eveneens gebrekkige verklaringen aflegde. Hoewel hij beweerde dat hij in het opvangcentrum zou hebben gepredikt en dat hij op deze manier drie bewoners zou hebben overtuigd om hem te vergezellen naar de kerk, bleek hij van geen van deze drie personen de familienaam te kunnen verstrekken (verzoekschrift, p.36). Ook wist hij niet waarom deze personen in het opvangcentrum verbleven of welke de redenen waren achter hun verzoek om internationale bescherming (*ibid.*, p.37). Verder bleek hij niet met de nodige precisie te kunnen aangeven wanneer deze personen hem voor het eerst zouden hebben vergezeld (*ibid.*, p.37).

Tevens dient te worden vastgesteld dat, waar verzoeker een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen citeert om te staven dat hij een gedegen kennis vertoont over het christendom, uit deze verklaringen net blijkt dat zich enkele opvallende hiaten in zijn kennis voordoen. Zo beweerde verzoeker, gevraagd wanneer de vastenperiode binnen het christendom valt, hoewel hij achteraf wel aangaf dat dit “meestal gedaan” wordt vlak voor Pasen, initieel ten onrechte: “Je kan het zelf bepalen omdat het vasten een vrije keuze is en niet verplicht bent te doen”. Gevraagd hoelang de vastenperiode duurt, bleek hij bovendien niet te weten dat dit 40 dagen is doch gaf hij aan: “Dat mag je eigenlijk zelf bepalen. Misschien is de ene maar in staat om 5 uur te vasten en de andere voor 2 weken of paar dagen”. Vervolgens gaf hij aan dat hij belangrijk vond wat Jezus over het vasten zei. Wanneer daarop de vraag werd gesteld waar in de bijbel Jezus dit zei, bleek verzoeker echter niet in staat aan te geven waar in de bijbel Jezus dit zei. Voorts bleek hij Petrus en Paulus door elkaar te halen. Daarenboven kon hij, benevens de Grieken en de Romeinen, niet aangeven aan wie de brieven van Paulus gericht waren. Hij gaf hierover nochtans zelf aan dat dit iets is dat “altijd meteen bij iedereen opkomt”. Bovendien trachtte hij dit te vergoelijken doordat het lezen van de bijbel niet te vergelijken viel met het lezen van een roman en door aan te geven dat het lezen van de bijbel daarom bij hem veel trager ging dan

wanneer hij een roman zou lezen. Gezien verzoeker beweerde reeds jarenlang te zijn bekeerd tot het christendom, kan dit laatste bezwaarlijk als verklaring voor zijn onwetendheid gelden (*ibid.*, p.14-15).

Verzoeker kan aan het voorgaande geenszins afbreuk doen door eenvoudigweg te wijze op de reeds eerder door hem en ter staving van zijn religieuze activiteiten neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier. Aan dergelijke stukken kan, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, namelijk hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zulke stukken echter in het geheel niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement en gedragingen in België en op de sociale media zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen. Als dusdanig kunnen de neergelegde stukken inzake verzoekers religieuze activiteiten in België en op de sociale media aldus geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoeker de (inhoud van de) door verweerder gehanteerde informatie van het DFAT in twijfel tracht te trekken, dient verder te worden vastgesteld dat hij geenszins aantoonbaar dat, waarom of op welk vlak deze informatie foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de passage uit dit rapport die verzoeker *nota bene* zelf citeert, is dit rapport gebaseerd op de kennis op het terrein van het DFAT, brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de Wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en goed gereputeerde nieuwsagentschappen worden verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoeker voor de Raad tracht te betwisten, wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit vindt bovendien duidelijk bevestiging in en is consistent met de overige, *in casu* voorliggende landeninformatie, zowel deze zoals gehanteerd door verweerder als deze zoals aangereikt door verzoeker zelf. Uit deze informatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend zijn en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoeker zelf bevestigt dit overigens uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar hij aangeeft dat, indien er geen individuele risicofactoren voorhanden zijn, er evenmin een risico voorhanden is op een onmenselijke en vernederende behandeling. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in zijner hoofde in het geheel niet aantoonbaar of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoeker weerlegt de terecht vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende activiteiten stopzet en de berichten op deze sociale media verwijdert.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zou riskeren te worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoekers verwijzing naar een aantal Europese arresten en zaken te dezen niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker, zoals reeds hoger werd opgemerkt, de wijze waarop hij zijn land van herkomst middels de hulp van een smokkelaar zou hebben verlaten niet aannemelijk heeft gemaakt. Derhalve kan, op grond van verzoekers overige gezegden en de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals aangehaalde in de bestreden beslissing, worden aangenomen dat verzoeker zijn land van herkomst op een legale wijze, met gebruik van zijn eigen paspoort en met een geldig visum voor België heeft verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoeker naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die hij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in zijner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots om te besluiten dat verzoeker in geheel niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou (dienen te) koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Bijgevolg is het verwijt vanwege verzoeker, dat verweerder hem nader had moeten ondervragen omtrent een aantal elementen, te dezen verder niet dienstig. Dit geldt nog des te meer nu nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om opnieuw of nader te worden ondervraagd door verweerder. Bovendien laat verzoeker na om te concretiseren wat hij bij een eventuele verdere bevraging dan wel had kunnen of willen toevoegen. Evenmin maakt hij ook maar enigszins op concrete wijze aannemelijk dat of op welke wijze dit specifiek van invloed had kunnen zijn op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling en/of de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven reikt verzoeker in het kader van het voorgaande zelf geen verdere, bijkomende, concrete en dienstige informatie of elementen aan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT